

YAZAR HAKKINDA

Pınar Gedik, 1976 yılında doğdu. Üsküdar Amerikan Lisesi'ni ve Koç Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünü bitirdi. İtalya'da Moda ve İşletme üzerine yüksek lisans yaptı. Tanrılar Okulu'nun yazarı Profesör Stefano D'Anna'nın öğrencisi oldu; onun öğretileri ile "düş" yolculuğu başladı. Hayallerinin peşi sıra gittiği Londra, Şanghay ve Madrid'de yaşadı. Yurtiçinde ve yurtdışında global şirketlerde yöneticilik pozisyonlarında bulundu. İlk romanı *Herkesin Hikâyesi* 2006 yılında yayımlandı.

Şimdilerde iş yaşamının ve yazmanın yanı sıra üniversitelerde "Profesyonel Hayalcilik" konuşmaları yaparak gençleri hayallerini gerçekleştirmeye davet ediyor.

DESTEK YAYINLARI: 1817
KİŞİSEL GELİŞİM ROMANI: 3
PINAR GEDİK / HATIRLADIN MI BENİ?

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzümler-Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Destek Yayınları: Eylül 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-979-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

PINAR GEDİK

Hatırladın mı Beni?

*“Bazen unuttuklarımız hatırlamaya
en ihtiyaç duyduğumuzdur.”*

Kızım Dafne'ye...

Bu kitap dünyaya isyanımdır.

İçimize ektiği olumsuzluk tohumları ve korkular ile ruhu-
muza ulaşmamızı engelleyen, bizi her daim zehirlemekte olan
sisteme başkaldırımdır.

Bu kitap çökmüş ahlakın ve erozyona uğramış değerlerin
kuşattığı bu dünyada farkındalık kılıcını kuşanma eylemim-
dir. Hayatıma dair olumlu, olumsuz her şeyin sorumluluğunu
alıp, “Hepsini ben yarattım” diyebilme yetkinliğimdir. Suçu hep
başkalarına atan, birçok şeyi kendine mubah başkasına günah
sayan zihniyetler için kurduğum alarm saatidir.

Kendim dahil, tüm anne ve babalara, dünyanın hep şikâyet
ettikleri gidişatından aslında kendilerinin sorumlu olduğunu
gösterme çabamdır. Kendi çöplerini boşalttıkları minik zihin-
lere bir özgürlük bildirisi.

Bu kitap bu dünyanın ikiyüzlülüğünden sıyrılmak için yap-
makta olduğum kişisel devrimimin bir yoldaşdır.

Karakterler tek başına gerçek değildir, her biri hepimizin
içindeki yapbozun parçalarından alınmadır.

**“Gerçeđi arayıp da onu insanlara açıklayan herkes
acı çekmeye mahkûmdur...”**

- Halil Cibran

Yasemin

Ekrandaki mesaj kutucuğunu tıkladı. Mesaj hemen açıldı.

“Resimlerin çok tahrik edici. Çok güzelsin. Bir de yüzünü görebilsem...”

Yasemin bedeninden bir elektrik akımının geçtiğini hissetti. Güzeldi, hâlâ güzeldi ya! On kilo fazlalığına rağmen ona güzel diyen bir erkek vardı. Kim olduğunu bilmesede. Elini memesi-ne attı, ucundan süt damlamaya başlamıştı.

“Kahretsin! Süt saati!” diyerek yerinden fırladı, çalmak üzere olan alarmı çalmadan kapattı. Koşarak yan odaya geçti, yatağında uyumakta olan melek yüzlü bebeğe baktı. Onun saflığı Yasemin’i utandırdı. Bir zamanlar bebeği kadar masum olduğunu düşündü. Sonra yıllar, insanlar, yaşamak istemeyip de yaşadıkları, yaşamak isteyip de yaşayamadıkları, hayatın kontrolsüzlüğü bir bir ırzına geçmişti masumiyetinin. Bir zamanlar süt kokan teninde acı bir koku bırakmışlardı. Büyümenin, yetişkinliğin kekremesi, önlenemez kokusu. Nasıl bir dünyaya geldiğinin henüz farkında olmayan bebeğinin de bunlardan nasibini alacağını düşününce, yatağın kenarına çöktü, sessizce ağlamaya başladı. O sırada Mert bebek kıpırdandı, sanki annesinin hüsrânını anlamış gibi, minik elini onun olduğu tarafa doğru uzattı. Yasemin eli tuttu. Yüreğinde donup çözülen, uyuyup uyanan aşk devleşti. Hayatının huzur bulmayı umduğu alanına üzümler gibi salkım salkım sarkmış hüznlerin arasından bebeğine uzandı. Küçük, kırılğan bedenini kucakladı. Yanaklarının pembeliğinden, boynunun ılıkliğinden öptü, öptü, öptü. Uyanıp ağlamasına aldırmadan...

Çok değil, bir buçuk yıl önce ülkenin en büyük reklam şirketinin başındaydı. Her sabah yedide çalan bir alarm saati, o çaldıktan yarım saat sonrasında kapıda bekleyen bir şoförü vardı. O zamanlar saçları upuzun ve sarıydı. Bacakları ince ve pürüzsüz. Her zaman planlı olduğundan, bir gece önceden hazırladığı kıyafetleri hep kusursuzdu; renk uyumu ve ütüsü tam, markalı etiketleri yerli yerinde. Hızla hazırlanırdı. Hayatı kaçırmaya tahammülü yoktu. Ajandasında yer almayan, plansız tek randevusu Azrail ile buluşması olabilirdi ancak elinde olsa onu da günü ve saatiyle planlamak isterdi. Hâkimiyetinin olmadığı bir hayat, freni boşalmış bir araba kadar tehlikeliydi ona göre. İşte bu yüzden kocasının ne giyeceğinden evdeki yardımcının iş listesine, ofisteki tüm çalışanların kariyer ve hayat planlarına kadar her şeyi ince ince, kusursuz bir dantel gibi işlerdi. Karşı çıkanların üzerine basmaya çekinmeden.

Serin bir eylül sabahı, Mercedes'in kapısını açarken, şoförü "Yasemin Hanım, direkt ofise mi geçiyoruz?" diye sormuştu. "Hayır, hastaneye" demişti duraksamadan. Yol boyunca kafasında zaman planı yapmıştı. Yazın doğurursa, daha kolay olurdu, loğusalık aylarında karla kışla uğraşmazdı. Hem henüz rahmine düşmemiş bebeğinin burcunun Aslan olmasına karar vermişti. O zaman hızlı hareket etmeliydi.

En sağlıklı spermle, en sağlıklı yumurtaları kusursuzca birleştiren ve verimli bir tohum gibi rahme eken sihirbazla randevusu vardı. Hamile kalamayan bir arkadaşı, vizitesi neredeyse asgari ücret kadar olan bu meşhur adama her ay, sevişmeden çiftleşme sihri için destelerce para veriyordu. Yasemin'in doğurganlıkla ilgili bir sorunu yoktu. Onun tek sorunu sürprizlerleydi.

Doktor "Yumurtalarınız sağlıklı, eşinizde de bir problem yok. İlk denemede başarılı olacağımızı umuyorum" demişti. "Haddimi aşmak istemem ama normal yollardan denemek istemediğinize emin misiniz?"

Yasemin, kibar olma kaygısı gütmeden, sert ve soğuk bir “Eminim!” çarpmıştı adamın yüzüne. Adam Yasemin’in yüzünde asılı sertliği ve kararlılığı görünce, bu kadının içine ekeceği tohum için bir an için endişelendi. Ama onun işi ekime kadardı, serpilip hayata doğru dallanıp budaklanması kısmında psikolog bir meslektaşı devralırdı elbette durumu.

Doktorun yanından ayrılıp, ofise doğru yola koyulduğunda, Yasemin elindeki tablete gömülmüş, internetten mavi bebek tulumları siparişi vermeye başlamıştı. Oğlu olmalıydı. Başka tür-lüsü yoktu planlarında. “Keşke erkek doğsaymışım” dediği tüm zamanların hafızasında tuttuğu geniş, puslu alanda büyüyüp, rah-minden dünyaya “keşke” bağı olmadan gelen bir erkek bebek... Güçlü, lider ruhlu, kontrolü yitirmeyen, kadına nasıl davranması gerektiğini öğrenerek büyüyecek bir erkek çocuk.

Mert, dudaklarını minik minik aralayıp, meme ucunu serbest bıraktığında, Yasemin akşam yemeğini düşünüyordu. Soya fasulyesi, balık, yanına malt içeceği. Yemekten sonra sütü çoğalmış ama formu kaybolmuş memeleriyle Mert’i tekrar emzirecek, sonra hemen yatağa girecekti. Hiçbir şey yapmadan, öylece yatacaktı. Tavana gözünü dikecek, hayatının kontrolünü nerede kaybettiğini tekrar tekrar düşünüp, bulmaya çalışacaktı. Biri ona anneliğin sağanak yağmur gibi olduğunu söylese, şemsisiz bu yağmura maruz kalmaya razı olur muydu? Üzerine yağıyordu korkular, endişeler, uykusuz geceler, göbek yağ-ları, kakalar, kusmuklar, çaresizlik, belirsizlik, kontrolsüzlük. 27 Temmuz sabahı, bebeğinin burcu Aslan, yükseleni Oğlak olacak şekilde ayarlanmış saat diliminde, soğuk bir ameliyat-hanede bebeği doğarken, yıllardır tanıdığı benliğinin öleceğini hiç düşünmemişti. Bilseydi tüm hazırlıklarını ona göre yapardı. Belki kabullenmeye programlardı kendini ve hayatın içine yeni bir kimlikle doğardı o da... Oğlu ile aynı anda. Öngöremedi. Bilemedi. Yıllardır her hemcinsi gibi doğurmanın, anneliğin,

emzirmenin beraberinde getirdiği eşsiz mutluluk hikâyeleri dinlemişti. Kimler anlatmıştı, bir yerde mi okumuştun yoksa doğumundan itibaren her kız çocuğunun kulağına mı fısıldanmıştı hatırlamıyordu ama anneliğin, bir kadının varabileceği en yüksek mutluluk mertebesi olduğu algısı yayılmıştı. Ve ne yazık ki kimse bildiği, tanıdığı Yasemin'i kaybedeceğine ve bununla birlikte zaman zaman aklını yitirmenin kıyasına geleceğine dair ipucu vermemişti.

Mert'e sarıldı. Sıkı sıkı. Bu minik varlığın, bu henüz kusursuz varlığın, onun yaşamla en büyük bağı ve ölümle en yakın teması olduğunu düşününce ürperdi. Kalbi artık bedeninin dışında idi.

“Canım oğlum, tatlı oğlum, iyi ki varsın!” dedi, burnunu dünyanın en güzel kokusunun yayıldığı küçük boyna gömerken. Daha önce hiç tanımadığı türden öylesine büyük bir sevgi duyuyordu ki bu sevgi dönüşümüne ve loğusa depresyonuna meydan okuyup, tüm bedenine morfin gibi yayılıyordu.

Mert'in tekrar uykusu saati geldiğinde, onu benzerlerinden en az beş kat pahalı bebek yatağına yerleştirdi. Bebeği gözlerini yumup, güzel bir uykuya dalana kadar, başında bekledi. Sonra kafeinsiz bir kahve yapıp, bilgisayarının başına geçti.

Ekrandaki erkek bedenini inceledi. Güzel, uzun, kaslı bacaklar, dümdüz bir karın, karnın üzerine yerleşmiş kemikli, uzun parmaklı bir el. Ellere odaklandı. Eller ruhun vitriniydi, insan bedeninin en çalışkan, en hayata dokunan, en büyüleyici organıydı. Dünyanın yükünü taşırdı eller ve buna rağmen en çok eller severdi sevgiliyi. Kim bilir bu adamın elleri yorgun muydu, bir diğerine küskün müydü yoksa bilinmeyen bir adanın peşine düşmüş bir kâşif gibi hevesli ve umutlu muydu?

Mesaj kutucuğunu açtı ve yazdı.

“Seni merak ediyorum. Yüzünü falan değil; nefesini, sesini, geceleri yatağa yattığında düşündüğün en mahrem şeyleri.”

Mesaj fiber ağlarla alıcısına doğru yola çıkmışken, kaybettiği benliğini arayan bir kuşun da içinden çıkıp aynı yöne doğru havalandığını hissetti.

Kaya

“Abi, bence bebek doğar doğmaz, kadınla erkek yataklarını ayırmalı” dedi Ali. “Baksana şu haline, gözlerin kapanıyor.”

Kaya içinden yükselen esneme isteğini, ağzını sımsıkı kilitleyerek boğdu. Gözlerini iyice açtı, bakışlarını Ali’den kaçırarak “İyiyim ben. Hem uyudum da. Üstelik o dediğini de yaptım” dedi.

“Neyi?” diye sordu Ali.

“Yatak ayırmayı. Başka odada uyuyorum. Yasemin kalkıyor her gece. İşim gücüm var, nasıl kalkayım ben, öyle değil mi?”

“Tabii ya” dedi Ali, en destekçi tavriyle. İçinden geçen “Koskoca Yasemin Erol’a bak, her gece kalkıp, bebek bakıyor! Onun işi gücü yok mu?” düşüncelerini dillendirmedi. Aklından geçenler yumuşak bir tonda ses buldu.

“Yasemin’in işi ne oldu? Ne zaman dönecek ajansa?”

“Bilmiyorum. Sanki her şeyden koptu. İşe dönme konusu açıldığında, hemen konuyu kapatıyor. Hamilelik izni de bitti zaten. Ücretsiz izin aldı. Bence ne zaman döneceğini kendi de bilmiyor.”

Kaya endişeliydi. Bebek doğduğundan beri karısını tanıyamıyordu. Gerçi öncesinde de onun duvarlarını aşmış, içini tam görebildiğinden emin değildi. Yasemin’in hep bir mesafesi, her zaman herkese kim olduğunu hatırlatan bir hali vardı. *Yatak dışında*. Dışarıda her şeye hâkim olmaya çalışan Yasemin, yatağa girer girmez Kaya’nın istediği yöne doğru sürdüğü, istediği gibi yönettiği bir kısrağı oluveriyordu. Kaya da günlük hayatta onun dominantlığına dair sinir olduğu her şeyin acısını yatakta çıkarıyordu. Gerçi şu sıralar, onunla aynı yatağa bile girmeye hevesi yoktu. Doğum yaptığından beri Kaya’nın gözünde Yasemin’in